

ת"פ 20746/03 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20746-03-13

בפני כבוי השופט עידו דרוריאן

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד פיכמן

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד איזנברג

הכרעת דין (עותק מותר בפרסום)

להסרת ספק:

אני אוסר פרסום שם וכל פרט מזהה אחר של הנאשם, של המטלון ושל בני משפחתיהם, מחשש לזריזו של הקטין המטלון.

בכתב האישום שהוגש בمارس 2013 הואשם הנאשם בביצוע עבירות של מעשה מגונה בקטין טרם מלאו לו ארבע עשרה שנה, לפי סעיף 345(א) בצוירוף סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, אותן ביצע לפני הנטען במטלון, הילד ש...יליד 2001..., החל מספטמבר 2011 ועד לפברואר 2012.

רקע מוסכם והשתלשלות החקירה:

1. המטלון נולד לאמו מיחסיה הקצרים עם חוקר המשטרה א. (להלן - החוקר), בהיות שניהם רווקים. הקשר נתקיים ובינתיים התחתן החוקר עם אחרת. חוקר זה, הוא שגבה את הودעתה השנייה של האם ביום 15.4.12 וקשר בין החוקר לבין האם הילד נודע רק בספטמבר 2013, בעת ראיון עם האם במשרדי הפרקליטות לקראת עדותה (נ/1, ת/14^[1]).
2. בשנת 2003 הנאשם היה בן זוגה של אמו של המטלון, ובשנת 2005 אף נישאו. הנאשם גידל את המטלון כבנו לכל דבר, ובהמשך נולדו לניהם ולאם שלושה ילדים משותפים - א. יליד 2003, מ. יליד 2008 ו. ה. ילידת 2011. המשפחה התגוררה בדירה בעיר ..... , כשלושה הבנים לנו יחד בחדר ילדים משותף.
3. תחילת מעורבותם של הרשויות בדיוח אונימי לאלי"י (האגודה להגנת הילד) שהפנתה את הדיווח לשכה

עמוד 1

- לשירותם חברתיים במכتب מיום 23.1.12 (ת/5). על -בסיס הדיווח פנתה פקידת הסעד גב' נעה אילני למשטרה (ת/6). ביום 25.1.12 נשלחה פניות המשטרה להזמנת חקירת ילדים למתלוןן (ת/12).
4. הילד נחקר חקירת ילדים ראשונה ב-1.3.12 (ת/1). באותו יום נחקרה גם האם, שהכחישה כל ידיעה או חשד (ת/2).
5. לאחר החקירה נפרדו בני הזוג, כשהאם והילדים עברו לגור בעיר ..... בבית הורי האם. ב- 15.4.12 מסרה האם תלונה במשטרת ..... לעניין חשדה בפגיעה מינית של הנאשם של הנאשם בילד (ת/3).
6. התקיק נסגר, ונפתח שוב לאחר שהילד נחקר לפי תלונתו של הנאשם מיום 14.6.12, שחשד שהסתבה (אמה של האם) מכיה את הילד (ת/11): חוקר הילדים מר גלעד ברק חקר את הילד, שמיוזמתו העלה את העניין כשנשאל "אם מישחו עשה משהו לא בסדר לגוף שלך" (ת/3, ת/3ב). החקירה התחדשה ובסוף הוגש כתוב האישום.

ההאשמה:

לטענת התביעה, במספר הזדמנויות לא ידוע החל מחודש ספטמבר 2011 ועד לחודש פברואר 2012 או סמוך לכך, היה הנאשם מפשיל את מכנסי ותחתונו של המתלוןן, נוגע באבר מינו ומשפשף אותו בתנעות אוננות. במהלך ניהול המשפט התיכון כי ההאשמה מתיחסת לאירועים שאירעו לפי הנטען בחדר הילדים בלילה ובסלון הדירה בימים.

הכפירה:

ה הנאשם הכחיש את כל המיטוס לוי, ומסר הסבר -

לענין המקרים בלילה טען הנאשם שהיה מתעורר ואז הולך לחדר הילדים לבדוק האם הילדים מ. וא. שנאגנו להרטיב, יבשים או רטובים. בהזדמנויות אלו היה בודק גם את המתלוןן, שגם הוא מרטיב, וגם שעളים רחוקות. הבדיקה נעשתה על דרך העברת היד מעל המכנסיים של הילדים הישנים, כਮובן ללא כוונת מין. לענין המקרים בסלון טען הנאשם שאפשר והוא מדובר בשליחת יד במשובה, כשהמתלוןן עבר בסמוך למקום ישיבתו, ומגע אקריאי בילד, ללא כוונת מין.

הראיות:

חקירת ילדים ראשונה למתלוןן, 1.3.12 (תמליל ותקליטור ת/1 ות/א^[2]):

התרשומות מהילד:

1. הילד נחקר בהיותו כמעט בן 11, ובחקירהו בטלת דלות מסוימת, שאפיינה גם את חקירותו הננספת ואת עדותו (להלן). דלות זו התרטטה במיוחד ביכולת מילולית ויכולת הבנה הנמוכים ביחס לגילו, בנוסף לבושה ומבוכחה.
2. מאפיין חשוב נוסף לאופן מסירת הדברים הוא חוסר בפרטים - הילד מסר את פרטי הפגיעה הנענתת באופן כללי ומצומצם, כשהחוקרת התקשתה לדלות ממנו פרטים קונקרטיים. כתוצאה לכך לא יכולה החוקרת גב' הילאה אבידך לקבוע את מהימנותו, אף שהתרשמה שלא מדובר במגמת הסתרה או שקר, אלא תופעות הנעוצות ביכולתו של הילד ובמບוכתו (ת/ב).
3. עם זאת, החוקרת צינה מדים התומכים בנסיבות הילד ובعدותה אף הרחיבה לעניין זה: מסירת האשמה בתשובה לשאול פתוח, ללא כוונת החוקרת לאב או למעשים; העדרם של מאפיינים מוכרים לזיהום חקירתו, ובכלל זה האופן המהוסס והנברע של מסירת העדות; העדרם של סימנים להשחתת פני הנאשם או לרשות

שליליים כלפיו ונוכחותה של מגמת מצומצם; תמיינות וחוסר הבנה של טיבם (האפשרי) של המיעשים עליהם הוא מספר, לרבות היעדרו של אוצר מילים תואם;

4. עוד צינה החוקרת כי קשיי ההפרדה של האירועים זה מזה אינם נדירים בילדים קטנים או עם יכולות נמוכות, ומאפייניהם פגיעה חוזרת ומתחשכת.

תכני העדות:

1. בمعנה לשאלה כללית בדבר "מי שהו שנגע לכך במקום לא צנוע בגוף" מסר הילד מיוזמתו שהנאשם נגע בו. כשהתבקש לפרט, סיפר על מגע ברגלים ודגוג בגב, ונדרשות שאלות הבירה וכיון של החוקרת למקדו לעניין "המקומות הלא צנועים בגוף", שהם מקומות "שמכסים". הילד השיב במיללים ספורות בכל פעם, הרבה לחזור בו - "התבלבלתי" - ותשובותיו היו מוטשטשות, עד שבאמצע החקירה עברה החוקרת לגישה ישירה יותר (אך לא מדריכה) ואמרה לילד שהוא הבינה ש"יש מי שהו בבית שעשה משהו לא בסדר לגוף שלך".
2. הילד ניסה לבירר איך החוקרת יודעת, אז אמר והצביע, שהנאשם נגע באבר מינו (בלשונו של הילד - המיקום שאתו "עושים קטנים"^[3]) ודגdag אותו שם, יותר מפעם אחת. כשהילד התבקש להציג את המגע הוא הדגים תנוועות גירוד בירכו הימנית, סמור למפשעה (דקה 36:00 בת/א).
3. הילד השיב בחוב לשתי השאלות, אם הדגdeg היה מעל או מתחת לבגדים, ומסר שזה קרה בשני אתרים בית:
- א. בחדרו של הילד, כשהנאשם מגע באמצעות הלילה, מדגdeg את הילד, והילד מתעורר ואומר לו להפסיק, ואז הנאשם הולך והילד נרדם שוב. המגע הזה נעשה מעל הבגדים, וכששני אחיו של הילד ישנים;
- ב. בסלון, שגם שם מדגdeg הנאשם את הילד באבר מינו, כשהילד ישב על הספה. קשה להבין אם המגע נעשה מעל או מתחת לבגדים, לנוכח תשובה דלות וסותרות של הילד, אך לבסוף אומר הילד שהנאשם מדגdeg אותו מתחת לתחתונו, "רק מדגdeg והולך", ואומר שמתחת לבגדים נגע בו הנאשם רק בסלון. זה קורה כשהם לבדים בסלון. זה קרה יותר מפעם אחת. הילד הדגים והצביע עלابر מינו, אותו הוא מכנה "קטנים" (דקה 43:45 בת/א);
4. הילד שלל צורות מגע או חשיפה אחרות שהציעה בפניו החוקרת, או אפשרות של מגע מסווג זה של הנאשם באחיו האחרים.
5. לדבריו הילד, עליהם חזר, המגע האחרון מסווג זה ארע כחדש לפני החקירה, ובאותה תקופה סיפר לאמו על הנגיעות והיא אמרה לנאים שלא יגע בו יותר.

חקירה ילדים שנייה למתлонן, 27.6.12 (תמליל ותקליטור ת/3 ות/א):

התרשומות מהילד:

בחקירה קודמת, הילד השתבה בתשובותיו, ענה במיללים ספורות תשבות דלות ולא ברורות וקשה היה לחוץ מידע, אלא בשאלות ישירות וחזרות, שגם עליה נמסר מידע מצומצם ולעתים סותר. הילד הרבה להסביר שהוא "לא יודע", שתה, וNICRO עליו סימני עייפות ומבוכה. על אף סימנים לאMINOT דבריו של הילד, התקשה החוקר מר גלעד ברק לקבוע מהימנותו, לנוכח מיעוט הפרטים שמסר (ת/ב).

תכני העדות:

1. להזכיר, כי החוקר מר ברק הגיע לחקירה על אלימות נטענת של הסbeta כלפי הילד, וכלל לא היה מודע לחקירה קודמת בחשד למעשים מיניים של הנאשם כלפי הילד. העניין הועלה על ידי הילד עצמו שבענה לשאלה "האם מישחו עשה משהו לא בסדר לגוף שלך" ענה שהנאשם "נען לי במקומות המכוונים... שישנתי". הילד צינה

- מפורשת את המקום בו נגע בו הנאשם - "בבלבול" ואמר שהנائم נגע לו רק שם וגבב.
2. הילד לא זכר זמנים, לא מועד תחילת המעשים ולא מועד סיום, אך ידע לומר שהוא מעשה "השנה", ככלומר במהלך שנת הלימודים הנוכחית (2011-2012). זה קרה בחדר הילדיים ובסלוון, כשהפעם האחרונה בבחדר הילדיים - הנאשם נגע באבר מינו והוא התעוור, כשהנائم היה ליד מיטתו. לשאלות החוקר השיב הילד שהרגיש במעשי של הנאשם עוד קודם להთעוררות מלאה, כי "היהי עיר קצת גם. אבל גם הרגשתי", ובהמשך גם חזר ואמר "לא חלמתי. זה אמיתי".
3. החוקר שאל לגבי הבגדים והילד השיב שהיו עליו, אך כשהחוקר הקשה כיצד נגע הנאשם באבר מינו של הילד אם הוא היה לבוש, אמר הילד שהנائم הוריד את מכנסיו. בمعנה לשאלה ישירה לעניין התחתונים, אמר הילד שהנائم הסיר גם את תחתוני.
4. נדרשה עוד הכוונה של החוקר לעניין צורת הנגיעה והילד אמר שהנائم "משך בבלבול" - להדגиш, שהילד הדגים לבקשת החוקר והציג תנועות אוננות ברורות, לפיתה בכף היד ותנועת מעלה ולמטה (דקה 27:00 בת/3א), תוך שברור שהוא אינו מבין את משמעות התנועה ואין יודע לכונתה בשם. לאחר מכן היה הנאשם הולך והנائم היה לובש את תחתוניו ומכנסיו. זה קרה כשהאהדים הקטנים יישנו.
5. לגבי מגעים בסלוון, סיפר הילד שהוא עצמו שכב על הספה על גבו, והנائم ישב על הספה. הנאשם נגע לו "בבלבול", מוביל שהסיר את בגדיו, אך לאחר שהפשיל את מכנסיו (מדגים, דקה 43:00 בת/3א). זה קרה כשאיש לא היה בסלוון, ובשנת הלימודים הנוכחית.
6. הילד שלח הצעת החוקר למגעים אחרים, בו או בגין משפחה אחר. לדבריו, בהתחלה הוא לא סיפר לאמו כי "שכחתי כל הזמן להגיד לאמא". לבסוף סיפר לה שהנائم נגע בו והוא אמרה שתטפל בזה, "אבל בסוף זה לא קרה" והוא לא סיפר למי שהוא אחר.

חקירה שלישית למטלון, 12.2.13 (ת/13):

חקירה זו נועדה לקבוע אם הילד יוכל להעיד בבית המשפט, ונערכה ע"י החוקר מר גלעד ברק, שלא זכר שכבר חקר בעבר את הילד. הילד מסר שמאז חקירתו הוא לא מדבר עם הנאשם והנائم לא ניסה לדבר אותו. כבחיקיות קודמות, בלטו חוסר נקודות וחוסר עניין של הילד בהליך נגד הנאשם או בעונשתו.

עדות המטלון בבית המשפט, 27.5.13:

1. הילד העיד בבית המשפט בהיותו כבן 12, בהסכמה חוקרת ילדים שנכחה באולם. תשוביתו של הילד היו קצירות ובעודות נכרו ובלטו מאפייני חקירותו, כמתואר לעיל. המטלון הדגים תנועות ומעשים, כמתואר להלן.
2. ייחסו לנائم: הילד סיפר שכירום הנאשם בשביו הוא "כלום" אבל שבעבר חשב שהוא אביו. רק מספר חדשם לפני העדות אמרה לו אמו שהנائم אינו אביו, לאחר שהילד פגש את החוקר והרגיש שהוא אביו, בשל ניסיונו של החוקר להתקרב אליו (הקשר עם החוקר חדל כמעט פגשנות). בעת העדות מסר הילד שהוא מרגיש שמה שקרה היה "לא בסדר... לא נעים... אסור לעשות דבר כזה... הרגשתי כאב כי הוא היה מושך לי את זה... וככלפי זה הרגשתי לא טוב".
3. היחסים בין הנאשם והאם: הנאשם היה מרבים לריב, אך הילד לא שמע לו לא זכר, שהאם אימה להזמין משטרה.
4. זמינים: הילד מסר שהמעשים נעשו "כשהייתי קטן" בכתה ד' או ה'.
5. המעשים בミטה: הילד מסר שפעם אחת בלילה העיר אותו הנאשם, הסיר לו את המכנסיים ואמר לו לישון בל מכנסיים. הילד ישן בלי תחתונים. הנאשם נגע באבר מינו במשיכה ומישוש (הילד הדגים תנועות עיסוי ומשיכה באגרופו, ע' 10 לפרטוקול). עוד הדגים הילד כיצד הנאשם היה מכניס ידו מתחת למכנסיו ונגע באבר מינו (ע' 12). מעשים כאלה קרו מספר פעמים. הילד חשם במעשי של הנאשם גם ראה אותם, והנائم היה

- מלואה את מעשיו במלחים "פצ'צ'זו", בולבול"י" עוד. הילד מסר שהוא מתעורר ממעשו של הנאשם שהוא מפישל או מודיע את מכנסי, אך מסר גם תשובות שונות - שעוד טרם נרדם, או שכבר התעורר לבוקר.
6. המעשים בסלון: נדרשו ריענון זכרונו של הילד מהקירותו הראשונה (ת/1) ושאללה ישירה, כדי לחשוף מהילד אמרה לפיה הנאשם "היה נוגע לי" על הספה בסלון, אך פרט לכך לא זכר הילד דבר. החשיפה: הילד אמר לאמו שה הנאשם "נוגע לי בבלבול" והוא אמרה שתדבר עם הנאשם. הילד לא שמע אותם מדברים על זה ואינו יודע אם האם שוחחה עמו הנאשם.
7. התייחסות לגורסת הנאשם: הילד אישר שאחיו עדין מרטיבים מדי פעם, ושגם הוא הרטיב בעבר במיטה ואולי גם בכיתה ה'. הילד לא ידע או לא זכר, אם הנאשם והאם היו קמים בלילה להחליף בגדים לאח הקטן שהרטיב או לבדוק אם מי מהילדים הרטיב. לדבריו, יכול להיות שה הנאשם היה בודק לראות אם הרטיב ומודיע לו את המכנסים, אך הוא הכחיש שהintendent היה נוגע בו כדי לבדוק אם הרטיב או החליף לו מכנסים. לשאללה בחקירה חוזרת, אם יכול להיות שהintendent לא "משך בבלבול" אלא רק בא לבדוק אם הרטיב ואולי נגע בטעות באבר מינו, ענה הילד שהוא לא יודע.
8. ידיעה על הרשותה של הנאשם בפגיעה מנויות ילדים בעבר: הילד שלל אפשרות שבתו סיפרה לו על כך, ואישר שהאם סיפרה לו שהintendent נגע בילדים אחרים, אחרי שהוא עצמה סיירה לה שהintendent נגע בו, במהלך השנה (2013).
9. זיכרונות המעשים: לדבריו הילד, בחקירתו זכר יותר טוב, בשל חלוף הזמן. בעת העדות הוא זכר "ככה ככה".
10. אפשרות לזמן חקירתו: הילד הכחיש שגם שוחחה אותו על נושא העדות קודם לעזותו.

עדות האם:

1. התרשמות כללית: בעדותה של האם, ובמיוחד בחקירה הנגדית הנמרצת, הtgtלו שקרים, שכחה תמורה ואי-דיוקנים בדבריה לחוקר המשטרה, לבית המשפט למשפטה ולגופרים נוספים. העדה לא יכולה להסביר קיומם של אלו באופן מניח את הדעת, ולגבי חלקם אף הודהה. תופעות אלו פוגעות חמורות במשקל עדותה של האם, אך אין טעם במניתן של אלו כיוון שלא אבסס כל מצא מפליל על דברי האם בלבד. בנוסף, לא ATIICHס כלל ל"תוספות" בעדותה שלא נזכרו בכתב האישום.
2. ערך העדות: על-אף ערכיה המוגבל של עדות האם, מצטרפת היא לדבריו הילד ואף לדבריה הנאשם בעניינים מסוימים ותומכת בהם - אמונהו של הילד בכך שהintendent הוא אביו; חוסר ידיעתו של הילד על הרשותתו הקודמות של הנאשם ונטייתו הפודיפילית, קודם לחשיפת המעשים; תלונת הילד בפני האם, מיזמתו, ש"אבא נוגע לי באיבר (או ב"בלבול"); מחדלה של האם מלהתلون במשטרה או בפני גורמי הרוחה ואי-רצונה בקשר, עד שאחותהintendent נטלה את היוזמה ודיווחה לאלי^[4]; וההמשך הכחשתה את המעשים גם לאחר תחילתה של החקירה המשטרתית;

הרשעותיו הקודומות של הנאשם - "מעשים דומים":

1. הדוקטרינה של "מעשים דומים" נשאה למשפט הישראלי לפני שנים רבות, וראו ההלכה המנעה שנקבעה בע"פ 265/64 שובייצ' נ' הי'מ (1965) ובוססה שוב ושוב, תוך השפעת התפתחויות שבדין האמריקאי (כפי שנאמר בע"פ 411/04 טטרו נ' מ'). (2006) ב частности, "עדות בדבר מעשים דומים" נועדה להוכיח את קיומה של מחשבה פלילית, בשונה ממעשה -אקרויא או מעשה שבתום - לב, כאשר זהות המבצע עצם ביצוע המעשה אינם שונים בחלוקת. כמעט מאליו יובן, שדוקטרינה זו שימשה גם לעניין עבריות מין. לדוגמה רואו ע"פ 7024/93 פלח נ' מ'. (1995), שם הסתמכה בית המשפט העליון על דוקטרינה זו, בין יתר הראיות,

כראה לכך שמעשים מיניים שביצעו נאשם בנסיבותיו היו אכן מעשי עבירה ולא מעשים שבתום - לב.

2. ראייה לענין "מעשים דומים" אינה צריכה לעמוד בכללים המחייבים שנקבעו ביחס ל"עדות שיטה" שמתארת לשמש ל查明 ה הנאשם. זה מכבר נכון, כי לא ניתן ואין צורך בקביעת קритריונים ברורים, גורפים ונוקשים בסוגיה זו (וראו ע"פ 5385/13 פלוני ני' מ. (2013) בסעיף 37 ; ע"פ 9657/05 פלוני ני' מ. (2004) בסעיף 23 ; ע"פ 854/04 פלוני ני' מ. (2005) בסעיף 19 ; ע"פ 6279/03 פלוני ני' מ. (1995), בסעיף 12 ; ע"פ 4721/99 פלוני ני' מ. (1999), בדברי הש' דורנר; ע"פ 3049/94 פלוני ני' מ. (1995), בסעיף 5 לדברי הש' בר; ע"פ 4009/90 מ. ני' פלוני (1993), סעיפים 9-8 לדעת הרוב מפי הש' גולדברג):

א. ראשית, די בכך שהראייה מצבעה על נטייה של הנאשם לביצוע המעשהandi ב"קווים דמיון כלליים";

ב. שנית, משקל הראייה נבחן בהקשר ליתר הראיות;

3. ההלכה הפסוכה - לרבות האסמכתאות הנ"ל - קובעת כי ראייה מסווגה זה יכולה לשמש גם סיוע במקומם בו נדרש תמייה מסווגה זו לראייה העיקרית.

4. במקרה דנן כוחה של ההלכה זו יפה במיוחד, שכן הנאשם הושע בריבוי מעשים מגונים בקטינים, באופן המעיד על נטייה פדופילית מושרשת, עצמתית וארוכת שנים, שהיתה עמידה בפני ניסיונות טיפול ואמצעים עונשיים^[5]:

א. במהלך השנים 1998-1997, במספר רב של הזדמנויות, נהג הנאשם לגעת באבריו מינם של קטינים מתחת לגיל 14 ולמשש אותם, וכן היה מחקר את אבר מיננו באבריו מינם. בנוסף לאמור לעיל, הושע הנאשם ביצוע מעשים דוגמת אלו בשישה קטינים בני 11 וחצי עד 13 שנה. הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון ונגזר עליו עונש של 50 חודשים מאסר, בת"פ (שלום ת"א) 9305/98 מיום 1.3.00 (ת/15);

ב. בנובמבר 2005, כשהזמין לתקן תנור בביתה של משפחה, שכנע את הילד, בן 13, להיכנס עמו בלבד לחדר, ושם נגע מספר פעמים באבר מיננו של הקטין ולבסוף השיכבו עליו והתחכר בו. הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון ונגזרו עליו עונש של 20 חודשים מאסר, מאסר מותנה ופיקוח, בת"פ (ראש"ץ) 5411/05 מיום 4.4.06 (ת/16);

5. בנוסף, הנאשם עצמו הודה פעמים רבות בקיומה של משיכה לנערים, תוך שהוא מביע רצון פורמלי לטיפול, אך אינו מתמיד בו. כך, עוד טרם תחילתה של הפרשה דנן (מסמך מ-11.9.22, ת/17);

6. אני מוצא אפוא כי ביצועם של מעשים אלו, הדומים למשיכת המינוח והאוננות אותם ביצע הנאשם לפי הנטען במתלון, הינו בעל ערך ראוי ממשמעותיו, הרלוונטי ביותר לטענתו בדבר היותם של המעשים מעשים שבתום-לב - נתיתו המוכחת של הנאשם למימוש תאוויתו הפדופיליות מעמידה באור חדש את הטענה בדבר היות הנגיעות בחלייל נגיעות תמיינות, בדיקת רטיבות או מעשה לצו.

amarot_hanisam_lgorumi_tifol:

1. לאחר הדיווח האנונימי לאלי' שהועבר לשירותי הרוחה (ת/5, ת/6), נכנסו שירות הרוחה לפעולה נמרצת, עקב מהות העניין ועקב העובדה של הנאשם עבריין מין מורשע. חרדתם של הגורמים הרלוונטיים הפגנה במכתbihן של עו"ס ענת כהן קאשי, רכזת עו"ס לחוק הנוגע, ועו"ס כרמית גל יוספי, עו"ס המשפחה, מה-12.4.12 ומה-31.5.12 (ת/7, ת/8). חששות שונים הביעה גם הקריינולוגית הקלינית גבי שרון לסר ישראל, שהנחתה קבוצה טיפולית לעבריני מין, בה חזר הנאשם להשתתף בינואר 2012 (מסמך מיום 25.3.12, ת/18).

2. טיפול בגיןם ובמשפחה עורבו גורמים שונים, שבפניהם הודה הנאשם, באופן חלק או מלא, ביצוע

מעשים בילד ובמשיכה מינית כלפיו^[6]:

א. ב-12.1.12 שב הנאשם להשתתף בקבוצה הטיפולית באברבנאל, שיתף באופן הפגיעות הילד "ובאופן פורמלי ל לוקח אחריות על מעשיו". המסרים שהעביר הנאשם היו אמביולנטיים - מחד גיסא הודה בביצוע מעשים מינימיים ובמשיכה מינית כלפי הילד והצהיר על מוכנות לטיפול, אך מנגד שלל מעשים ומשיכה כוים (ינואר - מרץ 2012). הנאשם גם הסביר עובדות חשובות, כגון היותו של הילד בנו החורג. הנאשם היה אמביולנטי ביחסו לטיפול - מחד גיסא נוכחות מוגעת לשיתוף פעולה (שנבעה לדעת גב' לסר משיקולי תועלת של חרדה מעונש) ומайдג' גיסא הבעת רצון למלחמה משפטית במערכת הרווחה (מכتب מה-12, 25.3.12, ת/18; המכט מה- 4.6.12, ת/20).

ב. ב 4.3.12 אמר הנאשם שאמין היה נוגע - לעיתים נדירות - באברו של הילד, אך זאת בלבד, כפי שהוא עושות לו דודותיו בילדותו, באמרן "איך גדلت". לדבריו, זה היה קורה בסוף שנת 2011. הנאשם נקט בבירור גישה מניפולטיבית, של הודהה בבעיה ("יודע שרק הוא אשם") והסכמה לטיפול, אתה גם הכחשה. העו"ס הבחרו לנאים שנשקלת הוצאה הילדים מהבית לשם הגנה עליהם (ת/19א, ת/8).

ג. בחודש מרץ 2012, בשיחות שנערכו עם הקריינולוגית מירי פרימובייז', הודה הנאשם במשיכה מינית כלפי הילד ובקשה שליטה בדחיפים אלו (ת/20).

ד. ב-12.3.6 אמר הנאשם שלקריינולוגית מירי פרימובייז' אמר את האמת ושזה "מרגיש לא טוב עם עצמו" (ת/19ט).

ה. ב-12.3.7 בשיחת טלפון אמר הנאשם שהוא שוקל להסכים לזריקת "סירים כימי". לדבריו, הנגיעות הילד הוא לפני שיבתו לקבוצה, והוא לא פרש זאת כפגעה (ת/19ג).

ו. ב-12.3.8 דיווח הנאשם על הפגיעה הילד ואמר שהזיהה אחת לשבועים בערך, עד להצטרפותו לקבוצה (ינואר 2012) תוך שהקפיד שאשתוט לא תהיה נוכחת (בקבוצה הטיפולית, ת/22)^[7].

ז. ב-12.3.12 נערכה ישיבה של ועדת החלטה בשיתוף כל הגורמים המתפלים ובנוכחות הנאשם והאם. בישיבה זו הושגה הסכמה בדבר הרחיקת הנאשם מהבית, שבמהמשך לא כובדה על ידי הנאשם והאם. בישיבה זו מדובר טיפול רפואי ובקשת הזדמנויות (ג/5).

ח. ב-12.3.27 בשיחת טלפון אמר הנאשם שהוא מעוניין בזירה כדי שלא יסכן את הילדים ויכול לשוב הביתה. הנאשם שב ואמר ש"מה שהילד" סיפר זה נכון אבל לא הייתה שום מטרה לתקוף אותו מינית, שיחק אותו" (ת/19ד).

ט. ב-12.3.29 אמר הנאשם שייעבור "סירים כימי" ומספר שיש לו ע"ד רפואי ושילוחם בהרחקתו מילדיו (ת/23, עי 100).

ו. ב-12.4.2 אמר הנאשם שהוא יאמר בדיון בבית המשפט שהוא חף מפשע ושגורמי הרווחה נתפלים אליו (ת/23, עי 106).

יא. ב-12.4.18 חדל הנאשם מלහצע לקבוצה הטיפולית באברבנאל (ת/23, עי 116).

יב. ב-12.4.22 בשיחת טלפון אמר הנאשם שהוא אכן נmarsך ליד אך לא ביצע שם עבריה, רק בדק לו שיחק לו באיבר כמו ששיחקו אותו כשהיה קטן כדי להראות יהנה גדלתי"ה הנאשם נע בין הצהרות בדבר רצון בטיפול ובשיתוף פעולה לבין עינויים לגוריimi הטיפול ורצון להלחם בהאשמות (ת/21).

3. מעדויות נשות הטיפול בבית המשפט ניתן היה ללמידה בבירור את אלו:
א. בהתייחסותו של הנאשם לחשדות חלו שניים - לאחר החקירה היה נראה שהוא מפחית במקרים מסוימים, לאחר מכן טען לנטיית אחריות ולעוני טיפול, ולאחר מכן החל להכחיש את הפגיעה והפסיק את

- הטיפול (עדויות גל יוספי, קאשי, לסר ישראל ופרויימוביץ');
ב. עובדות הרוחה, מטעמים מڪצועיים טיפולים, התייחסו לדיווח כאשר המזכיר התייחסות טיפולית, מבלתי שבקשו לבחון אמיתתו בכלים חוקתיים- משפטיים (עדויות גל יוספי, קאשי ולסר ישראל);
ג. נאמר לנאמן ולאם שעלה הנאם להציג לטיפול, שכן אם יתרשםו גורמי הרוחה שהילדים נמצאים בסיכון - הם יפנו לבית המשפט לנוער ויבקשו את הרחקת הנאם או הוצאה הילדים מהבית, וכך שהנאם ינותק מילדיו (עדויות גל יוספי וקאשי);
ד. כך נאמר לנאמן בהזדמנויות שונות וגם בוועדת ההחלטה ב-12.3.12, בה האוירה יכולה להיחשב כ真實 (עדות קאשי, ע' 89 לפורתוקול; נ/5);

גרסת הנאם:

הודעתו הראשונה של הנאם, מיום 1.3.12, נגבה לאחר התייעצות עם סניגור ציבורי. הנאם כפר במיחס לו והסביר שהוא נוגע באביו מינו של הילד "על הבגדים, בצורה הומוריסטית, לא במישוש או בדברים כאלה, בלי קונוטציה מינית", זה יכול להיות מגע או מכאה כשהילד עובר בסמוך, והכל "בגדר נכון". כשנשאל הנאם ישירות לגבי נגינות בלילה, משיב הנאם שמדובר במגע במכנסיים ולא באביו המין, במסגרת בדיקת הרטבה לכל הילדים - העברת יד על המכנסיים, מבלתי התעכב על החליצים. לדברי הנאם, "זה די נדיר" שהילד, כבן 11, עוד מרטיב. הנאם חחש שהילד ביקש ממנו להפסיק, וטען שהילד אמר "אל תdag, אני לא עשית פפי". בנוסף, אישר הנאם שהוא נגדד את הילד, אך ללא כל קשר מיני (ת/10).

הודעתו השנייה של הנאם, מיום 14.6.12, נגבה כשגיא להتلונן על אלימות של משפחת האם נגד הילדים (ת/11).

עדותו של הנאם בבית המשפט:

- בעודתו חזר הנאם על גרסתו, לפיה המעשים ביום היו מעשי משובה ולצון, והמעשים בלילה היו בדיקות תמיינות להרטבה.
- לדבריו, נקלע הנאם למערבולת והיה קרובן לאיומים ברורים של רשות הרוחה, לפיהם אם לא יודה ויטול אחריות, כתנאי לטיפול - ילקחו הילדים ממו ומהאם. האיומים היו חזרים וקונקרטיים, תוך הבקרה שנשות הטיפול מתואמות ביניהן וידעו מה אומר הנאם בכל מקום. הנאם ידע שמצו בכי רע, לנוכח עברו, והבין שאם לא יעשה כרצונו, ימומש האיומים. لكن אמר הנאם את שאמր, וגם בדה את הסיפור עם דודותיו שהיו כביכול נוגעות באביו מינו
- מכיוון שגם ההודאה הראשונה לא סייפה את נשות הטיפול, נאלץ הנאם לשוב ולהודות באופןים שונים גם בילדותם. הגיעו גם ההוראות המפורשות בקבוצת הטיפול ביום 8.3.12 (ת/22) טען הנאם שההודאה נספה עליו על ידי גבי לסר ישראל, שלא נתנה לו כל ברירה אמתית, והוא הבין שם לא יודה, יסולק מהקבוצה ומהטיפול והילדים ילקחו ממו. בתיאוריו של הנאם, במיוחד כשהוקף בשאלות בחקירה הנדית, הלכו והחמירו התיאורים של האיומים עד ל"איימה ודפקה על השולחן" (ע' 125).
- הנאם לא ידע להסביר, מודיע לא נחקירה כלל גבי לסר ישראל על מהלך הדברים בפגישת הקבוצה ב-12.3.12, בה התוודה -ככယל בפרטים מפורטים על מעשיו. זאת, לנוכח תיאור צבעוני ומפורט של מהות

הלחץ ונטילת הברירה ממנו באותה פגישה. לבסוף הודה הנאשם שאלוי כלל לא סיפר לסניגור על כך (ע' 129).

5. הנאשם לא לicked ע"ד בשלב זה וגם ל夸ratioת ועדת ההחלטה, כי חשש שהיירגיז יותר את נשות הטיפול.
6. לדברי הנאשם, בהמשך "יכנס ע"ד לתמונה" ואז החליט להסביר מלחמה שורה, וגם עזב את הטיפול שלא היה בעיניו אלא חקירה.
7. בנוסף, פיזר הנאשם השורות וرمזים, כביכול שינוי הילד התנהגותו וייחסו כלפי לפניפני הדיווח. לדברים אלו אין כל בסיס, אפילו לא לדברי הנאשם. ברור כי לא באו דברים אלה אלא כדי להסביר מנייע לכואורי לתלוונה - שלא בוטס כלל (פרוטוקול, ע' , ע' 110-117109).
8. כשנשאל הנאשם לפניו המעשים בלילה בחקרתו הנגדית, היו דבריו מעורפלים מאוד, אך בכלל טען הנאשם שמדובר היה ב"涅געה מאוד חלה", על גבול הליטוף". לגבי המעשים ביום, טען הנאשם שלמעשה לא היה מדובר כלל בנגיעות, ועל-כך שב עמד - אמן היה שליח ידו אל הילד לכיוון אחר המין במשובה, אך לא הגיע בו.
9. גם בנוגע למשמעותו המונית לנערים, נסוג הנאשם מהצהרות עבר, מהן שנמסרו עוד קודם לפרשנה הנוכחית. בין היתר נסוג בו מאמורתו לפיהן נשלח ליד (ע' 114). הנאשם התקשה להסביר מדוע חזר והתוודה על משמעותו לנערים בפני נשות טיפול, גם לאחר שנית מאבק בסיווע ע"ד (ע' 030-130-129).

דיון ומסקנות:

גרסת המתלוון:

1. תיאוריו של הילד לוקים בהיעדר פירוט, בלבול ו奢כח. התרשםתי כי תופעות אלו אינן מעידות כלל כי מדובר בסיפור בדי או מודמיין, אלא הן נובעות ממשי אלו:
    - א. מאפייני האישיותים והקוגניטיביים של הילד, שהוא דל ומוזג;
    - ב. מאפייני המעשים, שהילד התקשה להבינים ולמלם, כאשר ברשותו אף את המושגים הרלוונטיים; דוקא בשל מאפיינים אלו של הילד ושל תיאוריו, מצאתי כי אין כלל חשש להיות הסיפור בדי, בין אם משונן הילד על ידי אחר תוך זיהום חקירות, ובין אם מודמיין מסיבה לא ידועה על ידי הילד עצמו. קשה להניח כי הילד יוכל היה להגות את הסיפור ולהעביר אותו, כפי שהעביר. כחוקרי הילדים ומטעמים דומים, הסקתי את העדרם של מנייע העלה או זיהום חקירות, לנוכח התרשםתו הישירה מהילד בעדותו ומטעוד חקירותו.
    - כידוע, נאים אינו חייב לספק מנייע המסביר מדוע מבקש עד תביעה להעיל עליון, שהרי די בהוכחת קיומו של ספק סביר העולה מחומר הראיות על מנת להביא לזכויו. יחד עם זאת, אך טבעי הוא שהשופט היושב בדי יבחן מדוע ניתן למצוא מתלוון כזוברת כלפי נאים. במצב בו הציע נאים הסבר כלשהו לתלוונה שהוגשה, אין די בהעלאת הסבר תיאורטי בלבד - על ההסביר לעמוד במבחן ההיגיון והשכל הישר ולהתישב עם יתר הראיות בפרשנה, כדי שיהיה בכוחו לעורר את הספק הנדרש לזכויו של הנאשם (ע"פ 11/7653 פלוני נ' מ'. (2012); ע"פ 00/993 נור נ' מ'. (2002)). הסבר כזה לא נמצא בתיקנו.
    - התנהגות האם לאורך הזמן אינה תומכת במסקנה שהאם החדרה ליד רעינות שווא בדבר פגעה מינית, ולמענה - הופיע הוא הנכוון. האם התعلמה מדברי הילד וגם בהמשך הכחישה את הפגעה, בהתנהגות פסיבית ובשקרים של- ממש.
- לבד זה לא יכול היה לבדוק אותה תנועת אוננות ברורה אותה הציג בחקרתו השנייה (דקה 27:00).

בת/3א). לא מדובר עוד במילה זו או אחרת, בתיאור דו-משמעות או מעורפל, וכדומה - מדובר במעשה חד ממשמעי, שהילד הtmp אף אינו יודע את משמעותו או לכנותו בשם. הילד גם סיפר שהמעשים הכאיבו לו, תיאור חשוב ברור.

בנוסף לאללה, יש לציין שהילד העלה מיזמתו את עניין הפגיעה בו בשתי חקירותיו, כאשר בחקירה השנייה אף הפטיע בכר את החוקר.

הילד נשאל בחקירתו החוזרת האם אפשר ומעשי הנאשם בלילה נועד לבדוק אם הרטיב והגע בו היה בטעות. בתום ובכנות (ובתשישות ניכרת) השיב הילד ש"אני לא יודע". ברור שהילד לא יכול היה לרדת לצפנות נפשו של הנאשם ולעמוד על מניעי מעשי המזוררים מבחינתו, ותשובתו זו אינה מעלה ואין לה מorigה. לפיכך אני מוצא כי עדותו של הילד ראויה לאמון ועל אף פגמיה, ניתן לקבוע על סמכתה ממצאים הבורורים דיים - הן עצם ביצוע המעשים, הן לטיבם ולאופיים, והן לתקופת הזמן של התרחשותם.

אמורות הנאשם:

עדותו של הנאשם התאפיינה בריבוי מלל ממסר, שבו הבהיר הנאשם פרטיים - כאשר לא ניתן הסבר מדוע לא נחקרו העדים על חלק מסוימים מרכזים אלו. עוד ניסה הנאשם לערפל או לסתת ממשמעות דברים שאמר בהזדמנויות קודמות.

וש קיבל את דברי הנאשם, לפיהם חש איום בהרחקת ידיו על-ידי רשות הרוחה, כפי שנאמר לו בምפורש. עם זאת, אני דוחה לחלוטין את טענתו, שאמורתו המפלילות נאמרו בשל 'איומים' אלו: הנאשם ידע היטב מניסינו, שימושות הודהתו תהא מסאר וגם ניתוק מילדיו. לא ניתן כל הסבר הגיוני או סביר, מדוע בחר הנאשם להתמודד עם האשמות אלו דווקא בהודאה שהחמיר את מצבו; ב. הודהות הנאשם אין משקפות כלל וכלל תודעה של מאותם, המשיל פתוות מידע לרודפי כדי להינצל

מפגיעה - יש בהן הודהות מעובות-מידע, לרבות הפניה להיסטוריה משפחיתית קשה^[8]; יש בהן הודהות ובנהן פרטי הפגיעה; יש בהן הודהות שאחרי כניסה של עו"ד לתמונה וניהול מאבק; וכן בהן כמעט מתחמורות, אלא כמעט כולם הודהות מסווגות, תוך שיח מניפולטיבי במובהק;

ג. הודהת הנאשם בפני הקבוצה הטיפולית ביום 8.3.12 (ת/22) הנה ראה מרכזית, בהיותה הודהה לא-מוסיגת ובה פרטיים קונקרטיים. הנאשם, שהראה בעדותו בקיימות והבנה בתיק, לא יכול היה להסביר מדוע דווקא ראה זו לא אותגרה בחקירה נגדית של גבי, לסר ישראל (אף על-דרכך השבtha לדוכן העדים) אלא הוגשה בהסכמה. לבסוף נאלץ הנאשם להודות ש"אולי" לא סיפר לסגנו על הלחצים שהופעלו עליו

ככיכול להודות כאמור. גרסה כבושא ומאותרת זו תידחה לחלוטין^[9];

ד. אני מוצא אףוא כי יש לתת להודהות הנאשם את מלא המשקל, ובמיוחד להודהתו הנ"ל, ת/22; דחיתת גרסת הנאשם בדבר יתום לבי:

עיקר גרסתו של הנאשם, גם לאחר ריכוכה הנוסף בבית המשפט, הינו להיעדר כוונה מינית במעשה. גרסה זו תידחה לחלוטין:

א. עדותו של הילד הייתה ברורה מאוד לעניין טיב המגעים ונלווה אליה הדגמות ברורות, מתאים לעיל. אין כל דרך לישב את תיאורו של הילד עם ספק נגעה 'על גבול הליטוף' בשעות הלילה ועם היעדרו של מגע בשעות היום;

ב. טיבם החשוד (בלשון המטה) של המעשים מצטרף לנטייתו הידועה של הנאשם, ויפה כוחה של הlecture "המעשים הדומים" כדי לסתור ולדחות את טענתה של הנאשם בדבר ממשמעות תמיימה של המעשים, כפי שפורט לעיל;

ג. אם יש צורך לומר, עדותו של הנאשם לא עוררה אמון כלל, וכך גם לעניין טענתו לתום לב במעשהיו;

סוף דבר:

עדותו של הילד איננה ראה ייחידה. אליו מצטרפות הودאות החוץ של הנאשם, ובפרט זו הבלתי-מסוגית מיום 8.3.12 (ת/22). אף אם נראה את עדות הילד כראיה ייחידה, הנינת היא מתמכות חזקות, כדי סייע, הן בדמות הודאות החוץ של הנאשם והן בנטיתו למשעים דומים.

צבר הראיות - גרסת הילד, הודאות החוץ של הנאשם ונטיתו למשעים דומים - מעמיד תשתיית איתנה מעבר לספק סביר להרשעת הנאשם, משדיחתי את גרסתו כלל אמינה.
אני קובע אפוא, כי הנאשם אכן נהג לגעת בידו באבר מינו של הקטין, במספר הזדמנויות לא ידוע, כשבן הזדמנויות אלו היו גם מגעים ללא חיצית הבגדים ואף תוך ביצוע תנועות אוננות, וזאת לשם גירוש וסיפוק מינימום.
מחמת זהירות, יש לצמצם את תקופת ביצוע המשעים במעט, לפי הودאת החוץ של הנאשם שאינה סותרת את הערכת הילד, ולקבוע כי תמה במחצית חודש ינואר 2012 ולא בחודש פברואר.

אני מרשים אפוא את הנאשם במיחס לו בכתב האישום, ריבוי עבירות של מעשים מגונים בקטין שטרם מלאו לו 14 שנה, לפי סעיף 345(א) בצוירוף סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, תש"י-ז-1977.

ניתנה היום, י"ב אלול תשע"ד, 07 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.

לבירור עיקרי המחלוקת;

תוצריו חקירות הילדים הוגשו בהסכם. אזכור, שעלה-אף עדותו של הילד בבית המשפט, קבילים תוצרים אלו גם ללא הסכמה, וראו ע"פ 337/13 פלוני נ' מ.י. (2013). לאvr באשר להתרשםות חוקרו הילדים באשר למהימנות, כמפורט שם, אך מכל מקום במקרה דנן לא קבעו החוקרים קביעות מהימנות;

הילד למד במסגרת חינוך דתי וחחש כפה שחורה בעת החקירה. "נקבים קטנים" או "קטנים" הם לשון נקיה להשתנה ולאבר המין. בדקה 43:45 בת/א הילד מצביע ישירות על אבר מינו ומכוונה אותו "קטנים" (להלן);

כך גם לדברי הנאשם (ת/197);

ראיות אלו בדבר הרשותי הקודמות של הנאשם הוגשו ללא התנגדות לקובילוטן, ע' 78 לפרטוקול;

אמורות אלו הוגשו בהסכם, והcotבות העידו עליהם. אין מחלוקת שהכתב משקף את דברי הנאשם; ^[6]

התרשםת ת/22 הוגשה בהסכמה: העדה לסר ישראל נחקרה נגדית ביום 19.3.14 והחקירה הופסקה לצורך קבלת מסמכים נוספים. בהמשך לא התבקש זימונה החזר של העדה (אך שעדות אחרות הושבו לדוכן לאחר קבלת מסמכים) והתרשםת ת/22 הוגשה כאמור בהסכמה, ביום 22.5.14;

מגזר הדין בת"פ 9305/98 הנ"ל (ת/15) עולה כי גם בעבר קשור הנאשם בין סטיותיו לבין פגיעות מיניות בילדות מצד בני משפחה;

ואזכור הלכה: החקירה הנגדית הינה הכלី המרכז'י בבחינת עדותם של עדים. כאשר נמנע צד מהקיorthו הנגדית של עד בנסיבות מהותית, חזקה שתשובות העד לא יהיו משרות עניינו (בכפוף לחרגים אינם מתקיימים בענייננו) [ע"פ 38/61 יצחק ני היימן, פ"ד טו, 514, 528; ע"א 260/82 סלomon ני אמונה, פ"ד לח(4) 253, 258.] ועוד.